

Presentació

Després de gairebé trenta anys des de la constitució de l'Estat autonòmic i davant les noves eines i organismes que ofereix l'Estatut català per millorar i reforçar els diferents organismes interadministratius, el consell de redacció de la revista ha cregut important fer una valoració del camí recorregut fins ara per aquests organismes i de tot allò que encara ens queda per fer i millorar. Per això hem volgut donar una visió àmplia, amb diversos articles i una entrevista, sobre unes relacions intergovernamentals que ha anat marcant la política d'un Estat que ha avançat cap a la descentralització de manera lenta, però decidida.

Voldria destacar l'esforç i la bona voluntat que l'Administració central i la Generalitat han demostrat al llarg d'aquests anys per poder avançar en una regulació que era nova per a tots i que, a la cap i a la fi, era necessària i beneficiosa per a ambdues parts. Tot era nou i els diferents organismes creats, tant els que han servit d'instruments de col·laboració vertical (entre l'Estat i les autonomies) com els de col·laboració horitzontal (entre les autonomies), s'han demostrat eficaços per més que estiguin iniciant el seu funcionament i que se n'estiguin definint, a poc a poc i entre tots, millores i capacitat d'incidència en les polítiques generals i autonòmiques. En l'entrevista que publiquem així ho expressa José Maria Pérez Medina, tècnic assessor de la Direcció General de Cooperació Autonòmica del Ministeri d'Administracions Públiques, coneixedor de primera mà de la gestació i del funcionament de tots aquests organismes.

I sobre aquest tema també voldria destacar de manera especial la creació de la Conferència de Presidents, un òrgan de gran valor significatiu i polític que exemplifica la normalitat institucional en la qual ens estem instal·lant. Ara cal veure cap on avança aquest òrgan intergovernamental en el panorama institucional. Tot requereix el seu temps, i des de la Direcció General de Relacions Institucionals veiem amb optimisme prudent el futur d'un organisme que s'ha demostrat del tot necessari per a les relacions intergovernamentals d'alt nivell.

En aquest número dediquem atenció a la Llei dels drets de les dones per a l'eradicació de la violència masclista, aprovada per unanimitat el passat 16 d'abril pel Ple del Parlament de Catalunya. Aquesta ha estat una llei prioritària del nostre Govern perquè la situació així ho requeria, era de justícia. La violència masclista és una vulneració greu dels drets humans, dels drets de les dones i un impediment perquè aquestes puguin assolir la plena ciutadania, l'autonomia i la llibertat. Ens podem mostrar satisfets perquè una llei com aquesta, pionera en el seu contingut, és un primer pas, en som conscients, però és un gran primer pas. Sabem que calen anys, pedagogia i molta voluntat per eradicar del tot un comportament al qual sembla que, malauradament, la societat



s'ha acomodat i que ha adquirit l'etiqueta d'inevitable. I no ho és, ho sabem, la societat ha de deixar de ser permissiva amb la violència masclista, com molt bé diu Montserrat Comas, presidenta de l'Observatori contra la Violència Domèstica i de Gènere a l'entrevista que publiquem en aquest número. Per Montserrat Comas està clar que la societat valora de diferent manera les diverses expressions de violència i això és un fet amb el qual hem d'acabar: "Si a Espanya hi hagués 72 persones mortes per ETA, em pregunto si la societat no seria cada dia al carrer exigint mesures, perquè no es podria tolerar", diu Montserrat Comas durant l'entrevista. La violència masclista no és inevitable, al contrari, tenim la legislació que ho diu i ara podem desenvolupar-la amb els organismes necessaris per eradicar-la de manera integral i transversal. Estem convençuts que ho podem fer, amb el suport de tota la societat, homes i dones junts; Administració i societat civil; grups de dones i centres escolars, mitjans de comunicació, etc. És un problema de tothom i tothom ha de contribuir a eradicar-lo.



Fèlix Alonso
Director general de Relacions Institucionals